

delovni palčki delajo
delo jim dežuje iz delavnih rok
delo polni paličasto kočo palčkov
smeh udarja na boben
med teče v usta kot besede iz ust
pritlikavi delavci naredijo rumen zaboj
vanj dajo zeleni smrček
donne marine
vanj dajo tačke
donne marine
vanj dajo tifus frizuro
donne marine
vanj dajo donno marino
donne marine

zapojejo
zapojejo pesem o delu
ker vedno delajo
ker je petje delo
ker druge ne znajo

kmalu nehajo peti
nimajo pojma
ali pa
bog ve

zaboj pokrijejo
na pokrovu je napis
napisov ne znajo brati
ne vidijo napisan napis
vidijo umazan pokrov

vhod prepovedan

Frančiška Buttolo:

SAMOTNI KRAJ

Prepričala bi se,
kako sem neskončno
boljša od sebe
in brezizhodnost
bi me nehala boleti
kot ena izmed možnosti,
da okamenim
na svetli strani oboda
volčje samote,

brezčutna do trpkih
kitar, ki drhtijo
iz mojih pesmi
(nekega Španca)
ujetih v čipkasto
mrežo črk.

Prepričala bi se
(in za vse življenje),
da sem dovolj osvetljena
z eno izmed mnogih
njenih podob:
smehljaj,
ki naj bi me potolažil,
in dvoje rok —
tako zapuščenih!
med prvimi sončnimi
žarki.
(Če bi bilo pred leti,
bi rekla, da jo sovražim.)

MIDVA

In še se tisti,
ki ga ljubim,
imenuje Ti.
Zato ne glej
na cenik
človeka dostojnega
žrtvovanja.

A ker se tisti,
ki se mu darujem,
imenuje Ti,
naj si v mojem življenju
ne zasluži spomina,
ki bi presegal
resnico o najini bedi.
Ne le zato,
ker sem ti neke noči —

ob obali goreči,
med temnimi drevesi
z obsijano dlanjo
izjokala profil
gole Kirke

in ne zato,
ker si me prosil
kozarec vode
po prvi ljubezenski noči,

samo zato,
ker se tisti,